

seiről is elmélkedésre késztet. Bár a főszereplők közül az idegent madárszerű mozgással és bájos naivitással megformáló Jeff Bridgeset méltatták inkább (s terjesztették fel Oscar-díjra), a melankolikus Jennyt alakító Karen Allené sem kisebb színművészi bravúr, sőt. A finálét – az elkerülhetetlen búcsú nagyjelenetét – a kék-piros fények és Jack Nitzsche éteri kísérezeneje mellett mindenekelőtt Karen Allen arcának közelképe teszi lúdbőröztetően széppé.

Extrák: Audiokommentár John Carpenter és Jeff Bridges közreműködésével; werkfilm; az *All I Have To Do Is Dream* című dal Karen Allen és Jeff Bridges által énekelt, a filmben is elhangzó változatának klipje.

VARGA ZOLTÁN

A csodanő

Wonder Woman – amerikai, 2009. Rendezte: **Lauren Montgomery**. Forgalmazó: **Warner Home Video**. 73 perc.

William Moulton Marston az amerikai képregénytörténet izgalmas figurája: egyszerre volt pszichológus, író és feltaláló, de leginkább „közgondolkodó”, keleti parti értelmiségi, akinek mindenről megvolt a véleménye, oktatni és provokálni is szeretett, publikációs listájánál pedig csak az egója lehetett nagyobb. E szórakoztató férfiú a negyvenes évek elején úgy döntött, a kor villámgyorsan népszerűvé vált műfajában, a szuperhősképregényekben is leteszi a névjegyt. Wonder Woman karakterében a visszaemlékezések szerint ötvözve felesége és szeretője jellemvonásait, akikkel nem melleleg közös háztartásban élt. Az amazonok hercegnőjeként bemutatott, zárt női közösségét elhagyva Amerika és az egész világ védelmére kelő lasszós szuperhősnő történeteivel Marston a kamaszlányok szellemi betevőjéről kívánt gondoskodni, miközben néhány elemző

szerint finoman az általa jótékony hatásának vélt szexuális dominanciajátékokat, konkrétan a kötözös szexet (!) is népszerűsítette.

Gondoljunk bármit Marston életművéről, Wonder Woman igenis alkalmassá vált a feminista ikon szerepére, éppen ezért fájó, hogy a filmesek azóta sem tudtak méltó adaptációt készíteni kalandjaiból. A bemutatás előtt álló, élőszereplős szuperprodukció hírére kiadott 2009-es rajzfilm is csüggesztően sótlan darab, amelyben csak az antik mítoszok levegőjét árasztó jelenetek érnek valamit – Árész például úgy szabadul ki az amazonok börtönéből, hogy száz évig tartó csábítással édesgeti magához őret. A modern világunkban bonyolódó cselekmény viszont érdektelen csihipuhiba fullad, mitikus és reális milió pedig sehogy sem szervesülnek egymáshoz. A fantáziátlan látványvilágról nem érdemes szót ejteni, és a nemi szerepekre tett, kínálkozó megjegyzéseket is a közhelyszótárból másolhatták ki az alkotók. Akit kicsit is érdekel a figura, annak inkább a sötét hangvételű bűnügyi történeteivel nevet szerzett, de az amazonok szigetén is boldoguló Greg Rucka Wonder Woman-képregényeit ajánljuk az ismerkedéshez.

Extrák: Két kisfilm Wonder Womanról, audiokommentár, a következő DC-rajzfilm (*Batman és Harley Quinn*) ajánlója.

KRÁNICZ BENCE

A Sötét Igazság Ligája

Wonder Woman – amerikai, 2017. Rendezte: **Jay Oliva**. Forgalmazó: **Warner Home Video**. 73 perc.

ADC-Warner konglomerátum elkezdte hadrendbe állítani egységeit, hogy megtisztítsák a terepet a novemberi nagy durranásnak szánt *Igazság Ligája* előtt. Ebben az animációs részlegnek is megvan a maga szerény szerepe, de a DC-képregények okkult vonulatából összeállt *Sötét Igazság Ligája* a cím és a nyitány cameói ellenére legalább valamelyest törekszik a nagy testvértől függetlenül is értékelhető világ megteremtésére. Ezen vállalásában a legfontosabb fegyvertény a horror műfaji elemeinek és a szuperhőstörténetek jellegzetességeinek vegyítése: bár a két hagyomány nem áll távol egymástól (lásd Batman gótikus gyökereit), az ezredforduló után készült mozgóképes feldolgozások csinján bántak a rémfilmes kitérőkkel. *A Sötét Igazság Ligájának* erőszakábrázolása

emiat messze intimebb, mint a szuperhőssztoriktól megszokott attraktív bunyók, a felütésben a pokoli látomásoktól megtévelyedő átlagemberek tragikus rémtettei jóval közelebb állnak az Alan Grant-féle *Batman*-képregények és a *Hellblazer* nagyvárosi pusztulatóhoz, mint a jelenkor blockbustereinek esztétikusan leomló fém-üveg felhőkarcolóihoz. John Constantine reflektorfénybe emelése kellemesen kiábrándult alaphangulattal javítja fel a sztorit, de hiába szorul a karakter karizmája mögött statisztaszerepbe a mágikus comandó többi tagja, *A Sötét Igazság Ligája* bő hetven percében mérsékeltlen meggyőző eredménnyel feszül egymásnak a két műfaji hatásmechanizmus. Míg a kórházi vécéből feltörő fekáliaszörny ellen vívott csata pazar elegye a gigantomán heroizmusnak és a horror perverzióinak, addig a zárlat városrombolása lila erőterekkel és energialabdacsokkal már a visszazuhanást jelzi a multiplexekben is egyre unalmasabb paradigmához. *A Sötét Igazság Ligájának* bizarr túlzásai és a világát belengő gótikus fatalizmus épp annyira elég, hogy ne füljön teljes érdektelenségbe – a *Batman Superman ellen* és az *Öngyilkos osztag* után itt is úgy tűnik, egyelőre az excesszus az egyetlen plusz, amit a DC filmjei fel tudnak mutatni a konkurenciával szemben.

Extrák: Semmi.

SEPSI LÁSZLÓ

Mosolyogva

Raina Telgemeiernek gyermekkorában egy buta baleset miatt kiesett a két első foga. Éveken át elhúzódó tortúra következett a kislány életében: beültetés, fogszabályzó, fejpánt, összehúzás, további kisebb műtétek. Mire aztán végre normálisnak nevezhető fogsora lett megint, lecserélte a baráti körét, kitálalta önmagát, megerősödött az önbecsülése, és átvitt és szó szerinti értelemben is megtanult mosolyogni. Lehet ebből a történetből bő kétszáz oldalas képregényt készíteni? Nemcsak, hogy lehet, hanem még Eisner-díjra érdemesnek is találhatják. Raina Telgemeier önéletrajzi műve a weben indult, ám a lelkes fogadtatás hatására hamar könyv lett belőle. Beleszeretett a *New York Times*, és a képregények közül

elsőként a *Boston Globe* gyermekkönyveket jutalmazó Horn Book-díját is elnyerte. Nyilván nem érdemtelenül. Bár igaz, hogy az 1989-es San Francisco-i földrengést leszámítva a nagyvilág problémáitól védett környezetben, az amerikai tínézserek gondtalan közösségében játszódik a történet, annyira őszinte, bájos és minden didaktikus szándéktól mentes, hogy tökéletesen átjön a motíváló tanulsága. A Budapesten élő olasz képregényrajongók által alapított Frike Comics jól választotta meg első „nem horror” témájú kiadványát.

Mosolyogj! Színes, puhafedeles, 220 oldal. Kiadó: Frike Comics.

ÚJ STAR WARS

Sokan üdvözölték, hogy ismét a Marvel kezébe került a *Star Wars*-képregények kiadása, és legalább ugyanannyian szitkozódta, hogy búcsút inthetnek a Dark Horse Comics által pártolt „kibővített univerzumnak”. Az új sorozat kezdésekor kőbe lett vésvé, hogy ezentúl minden másképp volt, viszont ezentúl minden egyeztetve lesz. Így hát megint a kályhától indultunk el: a Halálcsillag felrobbantásától olvashatjuk Luke, Leia, Han, Chewbacca, no meg Darth Vader és a többiek „új” kalandjait. És az eredmény egész jó lett. Ahhoz képest, hogy Jason Aaron írónak mennyi kötöttségnek kellett megfelelnie, egy kifejezetten

izgalmas és lendületes sztorival állt elő, amelyet annak dacára tudunk élvezni, hogy előre tudjuk, Leia és Han össze fog jönni, Luke talál majd valakit, aki kiképezi jedi lovagnak, és C3PO sem kerül a szemétdombra.

Star Wars: Skywalker lesújt. Színes, keménytablás, 152 oldal. Kiadó: Szukits.

MÉG TÖBB BATMAN

Egy igazi rajongónak fél fogára sem elég a kéthavi *Batman*-magazin, pláne, hogy a Denevérember osztozni kénytelen benne egy másik sorozattal. Szerencsére évente legalább egyszer van belőle egy hosszabb különszám. A valójában Igazság Ligája-történet *Bábel tornya*, a *Karácsonyi ének* és a *Nevető ember* után most egy talán kevésbé ismert, de igen jó sztorira (*Csak egy fadarab*) esett a Kingpin kiadó választása. Ed Brubaker az egyik kedvenc comics-író, és eddig sajnálatosan kevés munkája jelent meg nálunk. Az (eddig) hatszoros Eisner-díjas Brubaker specialitása a hagyományos krimi és a noir, bár nem egyszer bizonyította már, hogy akkor sem jön zavarba, ha szuperhősökkel kell kezdenie valamit. Most is ez a helyzet, hiszen Batman és Gordon főfelügyelő párhuzamos nyomozásához az eredeti Zöld Lámpás (Alan Scott) aszisztál, és szükség esetén beteti a képességét. Igaz, nem ez

a legnagyobb rejtély, amit „a világ legjobb detektívje” megoldott karrierje során, de nincs benne egyetlen unalmas oldal sem, profi munka, amely igazán nem tolakodó módon ütközteti a türelmes nyomozást és a szuperhősökre gyakran jellemző találmokra odacsapást.

Batman különszám 2017/1. Színes, irkatúzott, 68 oldal. Kiadó: Kingpin.

VASAKARAT

Eltelt egy teljes év, és annyit már bizonyítottunk látunk, hogy Hosszú Katinka nem csak a sportban tart ki minden akadály ellenére: a fantáziavilágbeli alteregójára összpontosító képregény még mindig megbízhatóan kijön a hónap első munkanapján. Azt is meg kell hagyni, hogy a kalandjait jegyző csapat képes tanulni a kritikákból, a történet már sokkal követhetőbb, nem annyira töredezett, az egyes füzetek megállnak annyira önállóan a lábukon, mint egy átlagos amerikai sorozat epizódjai. A rajzra azonban még mindig bőven ráférne némi egyszerűsítés, tisztulás. Az oldalkompozíciók túl sűrűk, és ha minden oldalon van vizuális kiemelés (sokszor nem is egy), ezek kioltják egymást, szétzilálják a drámai hatást. Szóval van még hová fejlődni, de a helyzet nem reménytelen.

Iron Lady. Színes, ragasztókötéses, számonként 32 oldal. Kiadó: Iron Comics.

BAYER ANTAL

SÖRGYÁRI CAPRICCIO (180)

Jobban kell ügyekeznie, gondnok úr!

Unatkozik? Vásároljon mosómedvét!

Szétrúgom a csucsáját, apróra!

Hol fenyves ébred, mély, homályos.

Istenem, istenem... A gömbölyű női térd a szentlélek másik neve.

DOUDACHE.HU